

6
DISPUTATIO INAUGURALIS
JURIDICA,

20

7

Quam

1710

SUPREMO FAVENTE ET PRÆSIDIS LOCO
ASSISTENTE NUMINE

EX

AUTHORITATE & DECRETO

EXCELLENTISSIMÆ ET CONSULTISSIMÆ

FACULTATIS JURIDICÆ

In Illustri Regia, quæ Duisburgi
Clivorum est Universitate
Florentissima

PRO LICENTIA.

Summos in Utroque Jure Honores & Privilegia
ritè legitimeque consequendi

Placida eruditorum disquisitioni submittit

WALRAMUS FRANCISCUS HARTMAN,
Duffeldorpio-Montanus,

Ad diem Februarii 1710.

In Auditorio majori horis consuetis.

DUISBURGI ad RHENUM,

Typis JOHANNIS SAS, Academix Typographi,
Anno M DCC X.

DE O,
PARENTI-
B U S,
PATRONIS,
ATQUE
A M I C I S
SACRUM ESTO.

QUÆSTIO I.

An Donatio ob supervenientiam
Liberorum sit revocabilis?

Quæstionem hanc non ita pridem in laudatissima hæc Academia Disputatione Inaugurali pro & contra ventilatam esse, constat, ubi ratio dubitandi potissima ex *l. 8. Cod. De revocand. donat.* deprompta, scilicet: rationem dictæ *l. 8. v. e* generalem esse, & ad extraneos extendendam, ejusque constitutionem ad alios quoque Donatores porrigendam esse, idque dum revocatio ex tacita illa voluntatis conjectura nascatur, quod, uti credibile est, Patronum liberto donaturum non fuisse, si de liberis cogitasset, ita nec ex eadem in aliis Donatoribus militante ratione, eos aliud facturos fuisse arbitrandum, cum eadem pietatis conjectura tam Donatoribus in genere, quam Patrono in specie inesse dicenda sit, nec in pari causa diversum Jus constitui debeat, quoniam diversitatis ratio reddi nequeat, *l. 32. ff. ad L. Aquil.* Cum autem donatio pura & inter vivos sic fiat, ne Donator recipiat, *l. 1. §. 1. ff. De Donation.* & ut res statim fiat accipientis Donatani, nec ullo casu ad Donatorem revertatur, ut

A 2
Julianus

Julianus in l. 1. ff. De Donat. & Paulus in l. 25. §. sed mortis ff. de mortis caus. Donat. loquuntur, sic diversitatis ratio facile patet, maximè, dum hic casus de Patrono & liberto disertis verbis conceptus, de aliis autem Donatoribus sup. cit. LL. contrarium statuunt. Non obstante autem, quod quibusdam Donatio propriè contractus non dicatur, propterea, quod distante l. 14. ff. de precar. nullum inter donantem & donatarium negotium geratur, perinde tamen adeo irrevocabilis est, acsi esset negotium ultro, citroque obligatorium, uti commodè ad quasi contractus illa quoque refertur, cum, ut dictum, donatio pura sic fiat, ne donator recipiat: estque deinde Juris apertissimi, eodem modo quid dissolvi, quo colligatum est, Donatio autem, cum duorum consensu colligata sit, cur quoque duorum consensu non dissolvenda? fit itaque decisio, quod Donatio ob supervenientiam liberorum sit irrevocabilis.

QUÆSTIO II.

An Delegatio sit solutio?

DUO esse potissimum delegationis requisita ex l. 1. Cod. de Novat. & l. 26. §. 2. ff. de Mandat. satis colligere licet ut nimirum Delegatus volens fiat Debitor, nec non Creditor volentem admittat delegatum, quod præter cit. ll. per l. 31. §. 1. ff. & l. 6. Cod. de Novat. roborari videtur, tertium requisitum ex Gratiano notat Finckelthaus, scil. ut delegatus delegantis sit debitor, cui tamen calculum non addo. Huic quæstioni obstare videtur l. 49. ff. de Solut. ajens: *Solutum non censetur*.

feri, nisi naturalis fiat prestatio, ita, ut actualiter & verè pecunia numerari & in conspectu Creditoris poni debeat *l. 79. in princip. ff. de solut.* maximè dum teste Menochio *l. 3. presumpt. 151. n. 1.* solutio proptie dicitur, quæ sit solutione reali in parata pecunia; Re verò penitus inspectâ dicta loca *per l. 8. §. 3. ff. ad Sctum Vellej.* faciliter componuntur, dum solutio in Generali & latâ significatione, Delegationem & factam quoquo modo liberationem comprehendit, quod & *per l. 37. ff. §. 4. de operis libert.* confirmatur ubi observatis supra dictis duobus Delegationis requisitis Delegatio legitimè facta solutionem inducit, vel saltem solutionis vicem obtinet, ita, ut prior obligatio adeo extinguatur, ut in casum quo Delegatus facultatibus defecerit, Delegans nequidem possit molestari, *per l. 3. Cod. de Novat.* præsuppositâ itaque legitimè factâ delegatione fit Decisio, quod Delegatio sit solutio.

QUÆSTIO III.

An Bannitis competat defensio?

Defensionem aliam naturalem esse, & Juris Gentium (quæ scilicet respectu originis & inclinationis Juris Naturæ est, & à Jure Gentium formata) aliam verò Civilem (quæ nimirum Jure Civili approbata & certo modo limitata) non indiget probatione, quarum primam Bannitis adimi non posse judico, cum defensio, quæ Juris Naturalis, ne Diabolo quidem, ut ajunt, deneganda, & sicuti hosti nequit adimi, ita nec Bannitis, eò quod nihilominus jura retineant naturalia,

& ea quæ sunt Juris Gentium non amittant. Nunc autem de Civili dubium restat, quod cum *Gail.* distinguendum puto: numne ex privato odio, anne verò favore publicæ disciplinæ Banniti fuerint insultati, casu primo defensionem civilem Bannitis denegari non posse sentio, secundo autem casu *arg. l. 4. Cod. de his qui ad Eccles. conf.* nullam eis competere arbitror, quia ubi offensio jure concessa, ibi defensio prohibita, quod ampliandum videtur, ut non tam Bannitorum & complicum personæ omnium offensionem, quàm universa eorum bona cujusque direptioni subjiciantur & exponantur, *Ordin. Camer. p. 2. T. 9. ibi:* Sollen das und derselben Leib und Gutß allermäntlichen erlaubt seyn etc. & ut ex *Anton. Quæst. Conf. 14. N. 14. & N. 31. & 32.* notat *Theodoricus*, quod, quando licitè quis offendit, alterum injustè resistere, necesse sit, meritò igitur concludere possum, Bannitis nullam competere defensionem.

QUÆSTIO IV.

An Virgini concessum sit pudicitiam suam attentantem occidere?

Observato ipsiusmet summi Dei Præcepto, quo generaliter nullâ factâ distinctione non occidere mandatur, meritò concluderem, Virginem non habitâ reflexione pudicitiaæ suæ, æquè sub Divino hoc Præcepto contineri cum & *l. 1. ff. ad Leg. Cornel. de Sæcariis.* pœnam capitis in occisorem statuat, aut *l. 1. §. 4. ff. eod.* attentatæ pudicitiaæ periculum ad defensionem personalem (quâ quis à personis injuriosam vim ac offensio-

ensionem repellit, depellit ac propulsat) referre videtur, castitas enim & virginitas dum periclitantur, non minus, ac cum vitæ discrimen vertitur, de damno agitur irreparabili, ut proinde se & honorem suum defendere liceat, Quippe sicut vita, ita & castitas & pudicitia semel amissa & perdita irrecuperabilis est per *L. Unicam princip. Cod. de rapt. Virgin.* Quemadmodum itaque vitam suam defendere Juris Naturæ est, sic ex eadem ratione dico Virgini concessum esse pudicitiam suam vi attentantem occidere.

QUÆSTIO V.

An Judex inferior Reo criminis, ut fateatur delictum, simulatis verbis impunitatem, vel saltem pœnam mitiorem promittere, promissione verò non attentâ & facti veritate extortâ atque exploratâ nihilominus reum condemnare ac pœna ordinaria punire possit?

Fidem & promissionem semper in quovis actu sive negotio servandam esse sanctèque custodiendam ex *l. 1. ff. de pactis & l. 1. ff. de constit. pecun.* probatur, eam verò qua jura publica lædit minimè servandam

arg.

arg. l. 7. §. 7. ff. de Pactis colligitur: nec quenquam sub fide publica decipere debere tenet l. 1. Cod. de his qui veniam atar. quare in Judicis inferioris potestate minime situm, criminis veniam indulgere, vel etiam levio- rem pœnam, quàm, quæ legibus statuta sit promittere, ut loquitur Finckelthaus. Obs. 105. facti enim quæstio in arbitrio quidem Judicantis, pœnæ verò persecutio non ejus voluntati mandatur, sed legis authoritati reservatur l. 1. §. 4. ff. ad Sctum Turpill. cum summus Princeps solus habeat summam pœnas delictorum remittendi pote- statem, Judex verò inferior nihil in præjudicium & de- trimentum Reipublicæ statuere potest, arg. l. 7. §. 14. ff. de pactis. l. 37 & 38. ff. eod. Nec Judex factæ à se pro- missioni in hoc casu stare tenetur, cum directè ageret contra leges absolutè statuentes ne delicta maneat im- punita, dico igitur Reum in casu supra dicto adhuc con- demnari & pœna ordinaria puniri posse.

QUÆSTIO VI.

An Legatum quod Scriptor Te-
stamenti ipse sibi adscripsit,
valeat?

MUltum negotii faceffere videtur l. 22. Cod. de Test. ubi Imperator Zeno inquit: dictantibus testa-
menta legatum Testatorem posse relinquere mi-
nimè dubitandum est, hanc verò legem non de scriben-
tibus, sed conceptum à testatore, in charta aut schedâ
adumbratum testamentum dictantibus intelligendam
sentio

fentio cum *Finckelthaus*. & aliis, obstare quoque videtur
l. 12. §. 3. in fine ff. de Legat. 1. de voluntate testatoris lo-
 quens, quam quidem primum in testamentis locum ob-
 tinere, & omnimodo liberam esse debere, extra dubium
 est. Eam verò legibus contradicere non posse dico,
 quod fieret, si contra *legem 15. ff. ad L. Cornel. de fals.*
 Legatum scriptor caperet, in dicta lege autem non tan-
 tum legato scriptor privatur, sed & tanquam falsarius te-
 netur, confirmantibus *l. 3. Cod. de his qui in testamēt.*
sibi adscrip. & l. 1. §. 7. ad L. Cornel. de fals. cum & di-
 fertè in *l. 6. ff. cod. ibi*: Si quis legata sibi adscripserit,
 tenetur pœnâ Legis Cornelie, dicitur, nec non *l. 1. ff.*
de his que pro non scriptis. ubi legata sibi ipsi in testamento
 adscripta pro non scriptis censentur, sit igitur decisio Le-
 gatum, quod scriptor ipse sibi adscripsit non valere.

COROLLARIA.

I.

Legatum in re seu pecunia certa
 in testamento relictum, & Post-
 ea à testatore vel alienatum vel
 consumptum, testator ademisse
 non censetur.

B

II.

II.

Conductor de levi tantummodo culpa, non autem de levissima tenetur.

III.

Jus Patronatûs in Prædio locato, non à Locatore, sed Conductore exerceri judico, nisi id à locatore expressè reservatum.

IV.

Revisio in Camera Imperiali suspendit latæ sententiæ executionem.

V.

Advocatus, qui causam Feudi utiliter gessit, salarium à Feudi successo-

cessoribus petere potest.

VI.

Advocatum dolo contra dolum uti
non posse dico.

S O N E T T O.

A Mor, studio, e bon' fin', son' duri passi;
Amar, saper', e goder', son' cari pegni,
Vere prove d' honor', e veri segni,
Che quando vinti son', son' puri spassi.

Ora FRANCESCO, Tù ami, e sai, e godi,
Quella legge prudente, che regge il tutto;
Ora de Tuoi sudor', l'ingegno acuto,
Sciolto ben' hà, quei penuriosi nodi.

Ecco là Virtù, che premiar' Ti puole;
Ecco là legge, ch' à Coronar' T' invita;
Ecco là gloria, ch' inalzar' ti vole.

Eccom' anch' io, col più sincer' del Core,
Ad applaudir' col viva, i Tuoi sudori;
E col brammarti, il cultivarne il fiore.

In segno d' Affetto dedica

AN. BA. Ma. Di. Li. It.

B 2

Exem-

Exemplar variæ Themidos, studiique, quod ullo
 Tempore Duisburgum vendidit arte vides,
 Archetypon mens ipsa viri est, namque omnia grandi
 HARTMANN ingenio continet ipse suo.

*Hoc D. DOCTORANDO, Com-
 mensali, Confratri & Prasidi
 suo posuit*

FRATERNITAS UNIONIS
 PERPETUÆ.

*Nobilitate Generis, Eruditione & Vir-
 tute Clarissimo Domino*

**WALRAMO FRAN-
 CISCO HARTMAN**
 Duffeldorpio-Montano

Commensali, simul & patriotæ suo
 suavissimo Honoris ergo posuit
 infra Nominatus.

Quod pectus tibi forte: animique quod ardua virtus,
 Mens & in accessum ficta subire decus.
 Candida Juridici testantur prælia martis.
 Bellaque doctiloquis, expedienda modis.

Nempe

Nempe tui specimen nunc das HARTMANNE laboris
 Primaque militiæ das rudimenta tuæ;
 Gratulor ergo tuos tibi, propter amice labores:
 Ingenio capias, præmia digna tuo
 Patris cum prudens vestigia clara sequaris
 Sectantis leges, militiamque fori.
 Qui quoque præclaros, opera acquisivit honores:
 Jura pius reddens, Civibus æqua suis.
 Nec pigeat veterum, sinuosa volumina, legum
 Volvere, & innumeris Differuisse modis
 Hinc animos sumas HARTMANNE hic meta laborum
 Mox venient meritis præmia digna tuis.
 Perge, age: nunc animis opus est: ruiturus in hostes
 Aggredere, audentes adjuvat ipse DEUS.
 Perge, age, perge sequi, Doctorem exemplatorum,
 Non fuge: quin forti tela retorque manu.
 Duxit Te THYLIUS, pugna fortissimus heros
 Quænam Juridico bella gerenda foro.
 Juris utraque via, si quid modo posse putatur:
 Novit, & egregia dexteritate dedit.
 Non est quod metuas igitur: labor iste futuræ
 Maxima, susceptus, præmia laudis habet.
 Nam quæ Phœbæis parta est feliciter armis
 Invicta æternum nescias; FAMA mori.
 VIVE DIU cursum feliciter exige: spondent
 Successum cæptis, forsque, DEUSque tuis.

*Hæcæ sinceri amoris erga Patriotam
 & Commensalem Tessera est*

FRIDERICI LA COBI HAVSMAN.

B 3

Post

Post tot sollicitos sudores, totque labores,
 Quos impendisti, tempore non modico,
 Non tantum hic studiis, sed & in distantibus oris,
 Nunc Cathedram scandens præmia digna capis.
 Nunc exornabis, Paris Fratrumque decorem
 Edoctus leges, Juraque sacra fori.
 Fac domus antiquo Proavorum stemmate clara
 Sit quoque nunc studiis nobilitata tuis.
 Gratulor ergo Tibi, pugnae feliciter obsta
 Nunc attentanda; Sorsque Venusque fave.

*Hiscæ in perpetuæ amicitiae resserans
 applaudere voluit*

REINHARDUS HYMMEN.

Wihw ihw ihw HARTMAN wat kummet die aan
 Dat du so keun up den haugen Staule darffst gaan
 Ik heure dat du wust ut disputeeren
 Um eenen gelerden Doctor to weeren.
 Ik wunsche die viel gluckes alhie
 Darnoo een wacker Meecken darbie.
 Van die heffe düt kein Mensche gement
 De die beurdnisen heffe rechte jekent.
 Drum nummes sine Kinder den Hals mot te breicken
 Wiel men nit kan witten / wat darinne mach steicken.

Duit heffe ut enen Westphälischen Gemente
 mit eener Westphälischen Feidder hin
 placket dem Doctorando

CHRISTOPHORUS GEORGIUS
 DESINGER, Monasterio-
 Westphalus.

ULB Halle
001 596 608

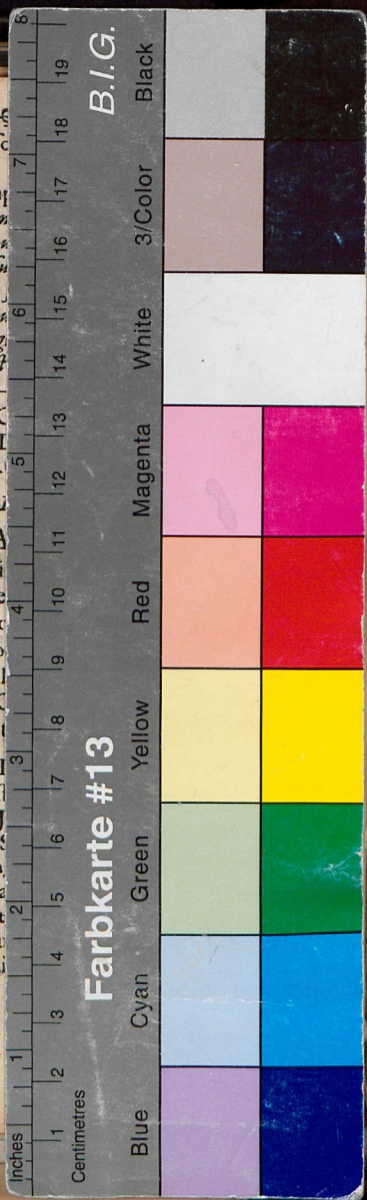
3

V017

DISPUTATIO INAUGURALIS
JURIDICA,

Quam
SUPREMO FAVENTE ET PRÆSIDIS LOCO
ASSISTENTE NUMINE

E X

AUTHORITATE & DECRETO

EXCELLENTISSIMÆ ET CONSULTISSIMÆ

FACULTATIS JURIDICÆ

In Illustri Regia, quæ Duisburgi
Clivorum est Universitate
Florentissima

PRO LICENTIA.

Summos in Utroque Jure Honores & Privilegia
ritè legitimeque consequendi

Placida eruditorum disquisitioni submittit

WALRAMUS FRANCISCUS HARTMAN,

Dusseldorpio-Montanus,

Ad diem Februarii 1710.

In Auditorio majori horis consuetis.

DUISBURGI ad RHENUM,

Typis JOHANNIS SAS, Academiae Typographi,

Anno M DCC X.

